

obotavlja, da mu mora svetnica prigovarjati. Tako slednjič ostri meč dovrši boj in zmago preslavni junakinji.

Dobri starši so sveto hčerko spoštljivo pokopali in potlej ob grobu čuli in molili več noči. Nekoč zagledajo veliko množico devic; vse so oblečene v zlatih bleščečih oblačilih. Med njimi spoznajo svojo ljubo hčerko Nežico, zraven nje pa snežnobelo jagnje. Ko pridejo device do staršev, se ustavijo in Nežica jih nagovori z ljubeznjivimi besedami: „Nikar se ne jokajte radi moje smrti, marveč veselite se z menoj; zakaj on, ki sem ga iz srca ljubila, mi je dal nebeško veselje in krono večne slave.“ Tudi na ta dogodek nas opozarjajo slikarji z jagnjetom v naročju sv. Neže.

Sin modrejši kot oče.

Neki delavec, ki je bil zelo vdan pijači, je pripovedoval zjutraj svoji ženi, kaj se mu je sanjalo ponoči.

„Videl sem,“ začne, „da so se mi približale štiri podgane: ena je bila jako debela, dve sta bili mršavi in slednja je bila slepa!“

Ker je bil mož praznoveren, se je zelo prestrašil, češ, da to prinese nesrečo, če se komu sanja o podganah. Žena mu ni mogla razložiti teh sanj.

Jožef tega novega faraona je bil pa mali sinček, ki jima je rekel:

„Velika podgana, ona debela, to je krčmar tam za voglom, ki mu dajete svoj denar; dve suhi podgani sva mama in jaz; slepa to ste pa vi sami, papa.“

(Iz francoščine.)

